

Entrevista a Paula Fernández

La jove santfruitosenca Paula Fernández, va viure els seus inicis en el futbol a l'escola Paidos com a jugadora de l'equip Prebenjamí masculí AE Paidos. Després l'equip del CE Manresa la va fitxar. Gràcies al seu talent amb la pilota, va començar a destacar i va rebre una oferta del Futbol Club Barcelona l'any 2011 per entrar a jugar a l'equip Aleví-Infantil, la qual va representar la seva primera aventura dins del món del futbol. Tot i aquesta nova situació, va continuar vivint a Sant Fruitós i només es desplaçava a la localitat de Barcelona els dies d'entrenament i de partit. Aquesta última temporada està jugant al Màlaga CF de mig centre. La Paula ha disputat diferents campionats d'Europa (és campiona d'Europa Sub-17 i Sub-19). També va jugar al mundial Sub-17 a Jordània assolint la 3a posició. Finalment també ha jugat en totes les categories inferiors de la Selecció Catalana.

Vas començar a Sant Fruitós, a l'escola Paidos i de mica en mica has anat pujant de categories, d'on et ve aquesta afició al futbol?

Em ve de veure jugar i entrenar al meu germà David. Jo anava a veure'l entrenar i l'acompanyava a tots els partits. Ja des del primer moment em va agradar molt el futbol, em va semblar interessant i divertit i vaig decidir que volia jugar-hi tot i que, en aquell moment, no pensava que podria acabar-me dedicant i jugar a un nivell com el que jugo ara.

Com era el teu dia a dia al Barça?

Al matí estudiava al Paidos i a la tarda anava a entrenar a Barcelona. Ho havia de tenir tot organitzat perquè a mitja tarda havia d'anar fins a la Ciutat Esportiva. La primera temporada em va portar el meu avi perquè a casa no podien i després el meu germà quan es va treure el carnet de conduir. Després d'entrenar tocava tornar al cotxe. Arribava casa a les 12 de la nit, sopava, feia els deures i anava a dormir. Era un horari intens perquè cada dia d'entrenament em passava dues hores a la carretera, però ho feia amb molt de gust perquè formava part de la meva passió i la meva activitat.

Com et va arribar l'oportunitat d'entrar al Futbol Club Barcelona?

El Jordi Ventura (entrenador de l'Aleví-Infantil del Barça) es va interessar en mi i va trucar al Toni Matamala, que llavors era el coordinador del CE Manresa, informant-lo d'aquesta oferta. El Toni va trucar a la meva mare i llavors ella m'ho va comunicar. Vaig decidir anar a fer les proves i finalment, el Barça em va fitxar. Al principi em neguitejava per la força del nom del FC Barcelona, però tothom em va acollir molt bé. Des del punt de vista esportiu, vaig poder recollir els fruits de la feina feta amb els entrenadors i equips que havia tingut fins aleshores, cosa de la qual estic molt agraïda.

Actualment vius a Màlaga, però continues estudiant?

Sí. En un principi volia fer un doble grau però era incompatible amb els entrenaments, tot i així vaig començar fisioteràpia esportiva i em vaig adonar que no era el que jo em pensava. Finalment estic molt motivada fent un Cicle Formatiu de Grau Superior d'Esports (TAFAD). Per a mi, la meva formació és prioritària. No és fàcil compaginar formació i carrera esportiva, però tot està funcionant molt bé. La vida professional d'un esportista sempre s'acaba i aleshores és bàsic tenir una formació.

Et trobem a l'equip de futbol de Màlaga, com et va arribar l'oferta?

Es van interessar per mi, vàrem tenir diferents contactes i després de valorar diferents circumstàncies, em vaig decidir sobretot pel seu projecte esportiu. He tingut una molt bona acollida per part de les companyes de pis i de l'equip, fet que comporta que jo em senti com a casa. Quan vaig decidir marxar, ja tenia clar que això suposava un canvi d'entorn. Està clar que en alguns moments enyoro estar amb els meus, però ho assumeixo de bon grat perquè forma part del camí que he escollit i sé que, malgrat la distància física, els tinc sempre al meu costat.

Explica'ns una mica el teu dia a dia

Al matí vaig a estudiar i a la tarda entreno. Els entrenaments són força intensos perquè l'objectiu d'aquest any és el de pujar a primera divisió. El salt qualitatiu respecte l'any passat és força important, però m'he adaptat a la perfecció, tant al treball que he de fer, com a la ciutat i a les meves rutines diàries.

El fet de ser noia, que suposa en el món de l'esport?

En general, segurament tot resulta ser un pèl més difícil, però sortosament, i pel que fa al futbol, la situació està millorant dia a dia i disposem de més reconeixement i mitjans. Avui en dia ja no es considera estrany que una noia jugui a futbol.

Marxaries a l'estranger en el cas que tinguessis l'oportunitat?

Sí, l'aprofitaria per aprendre un nou idioma, per exemple.

A què et vols dedicar professionalment?

Encara no tinc una idea clara del que em vull dedicar professionalment un cop que deixi el futbol, però m'agradaria que estigués relacionat amb el món de l'esport. Vull anar plantejant la meva carrera esportiva pas a pas i anar creixent progressivament, plantejant-me els diferents objectius.

Quins consells donaries als joves que vulguin dedicar-se al món de l'esport en general.

Sobretot, que gaudeixin tot el que puguin de l'esport. El primer objectiu ha de ser sempre gaudir-ho. A partir d'aquí ja has de veure fins a quin punt t'hi vols implicar o treballar per dedicar-te més o menys, però estar a gust practicant l'esport que t'agrada, és fonamental.

Laia Candàliga